

Theo Đuổi - Thư Không

Contents

Theo Đuổi - Thư Không	1
1. Thư Không - Chương 1	1
2. Thư Không - Chương 2	4
3. Thư Không - Chương 3	7

Theo Đuổi - Thư Không

Giới thiệu

Editor: SamĐộ dài: 3 chươngThể loại: truyện ngắn, hiện đại, thanh mai trúc mãGặp lại Tướng Cửu Tân là trên con đường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-thu-khong>

1. Thư Không - Chương 1

Gặp lại Tướng Cửu Tân là trên con đường tĩnh lặng có bóng cây rậm rạp, trong hoàng hôn màu vàng, anh mặc âu phục mang giày da, bước chậm chậm dưới nắng chiều của hoàng hôn, bóng cây rọi trên người anh, đáng vẻ vô cùng nhân nhả.

Lưu Tiểu Á thong thả chạy xe đạp, hưởng thụ cảnh thiên nhiên không gì sánh bằng, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, Lưu Tiểu Á gấp gấp thắng xe lại, cô suy nghĩ, thì ra anh đã về nước rồi.

Có nên đi tới chào hỏi không? Suy nghĩ một hai giây, cô lắc đầu, đi tới nói gì chứ? Nói: hi, Tướng Cửu Tân, tôi là Lưu Tiểu Á, cậu còn nhớ tôi không?

Hay là: Tướng Cửu Tân, cậu khỏe không?

Anh sẽ trả lời như thế nào chứ? Theo như tính cách của anh mà cô hiểu thì anh sẽ nói: cô là ai? Hay là nói: xéo đi?

Chắc anh không nhớ cô nghịch ngợm phá phách nhỉ, giống như anh đã từng nói, anh thích thiên nga, mà cô từ đầu đến cuối vẫn là một vịt con xấu xí ngốc nghếch.

Không ngờ lại tình cờ gặp anh, Lưu Tiểu Á quay đầu xe khấn cấp rời khỏi anh, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh vẫn như nhiều năm trước truyền đến từ phía sau, “Lưu Tiểu Á, tôi đã trở về.”

Cô dừng một chút, một tiếng ân cần chào hỏi này của Tướng Cửu Tân làm cho cô nhớ tới mình và anh đã đây đưa rất nhiều năm. Đáy lòng có tiếng thở dài, không được dừng lại quá lâu, Lưu Tiểu Á lên tiếng chào hỏi lịch sự rồi không nói gì thêm, cô chạy xe cực nhanh như là đang chạy trốn vậy, giống như có ác quỷ ở phía sau quần chân mình.

Trở về nhà trọ, là một phòng ngoài và hai phòng trong.

Toàn thân Lưu Tiểu Á dường như không còn sức lực trong thời tiết nóng nực, cô đỡ trán, “Oh, ông trời của con ơi, vừa rồi con đụng phải Tưởng Cửu Tân, là Tưởng Cửu Tân vì trốn con mà sang Australia ở bảy năm trời, là Tưởng Cửu Tân xem thường con. Oh, Lưu Tiểu Á, mày không có tiền đồ, gặp cậu ta tại sao lại bỏ chạy chứ, bản lĩnh của mày đâu, dù sao mày cũng có thể đá cậu ta một cú rồi hăng chạy mà...”

Hối hận qua đi, Lưu Tiểu Á bắt đầu chán nản, bây giờ Tưởng Cửu Tân về nước, hơn nữa biết cô ở thành phố này, ngộ nhờ cậu ta sục sạo cả thành phố tìm tới cửa thì làm sao bây giờ?

Lưu Tiểu Á nắm tóc hoàn toàn sụp đổ, NND, mấy năm nay, cô tự biết đuối lý, vì trốn anh và bạn học của bọn họ, cô chẳng những ghi danh vào trường đại học khi họ còn gầy, sau khi tốt nghiệp, cứ cách một tháng là đổi việc ở thành phố khác.

Thật vất vả bảy năm nay, cô tưởng rằng đã tránh được tiếng xấu, thăm dò được Tưởng Cửu Tân muốn ở lại Australia định cư nên cô mới về thành phố A, chẳng lẽ vừa mới đi làm ba ngày lại thay đổi? Hu hu hu, cái này còn để cho người ta sống hay không chứ.

Lưu Tiểu Á lập tức bắt đầu dọn đồ, tất cả đồ dùng trong nhà là do chủ thuê cung cấp, đồ đạc của cô không nhiều lắm, đựng đầy một chiếc va ly. Lưu Tiểu Á gục trên giường, “Hu hu, đây là căn nhà mình mới ở có 5 ngày thôi, vì tên khốn khiếp Tưởng Cửu Tân kia mà phải bồi thường lại còn mất tiền nữa.”

Lưu Tiểu Á kéo va ly hành lý xuống lầu, xe đạp của cô đậu ở dưới lầu, cô ràng va ly ở ghế sau xe đạp, phải bụi trên tay, “Nói trả nhà với chủ thuê, mình phải chạy xe đạp tới thành phố tiếp theo, trời không tuyệt đường người, bản cô nương ngã ở chỗ này thì bò lên từ thành phố khác.”

Trên chiếc xe Benz đậu ở ven đường có một người bước xuống, anh không chớp mắt nhìn Lưu Tiểu Á đang lảo đảo, nhìn được một lúc, anh từ từ đi đến gần cô, đứng ở phía sau cô, “Lưu Tiểu Á, em chạy đi đâu thế?”

Bờ lưng của Lưu Tiểu Á lập tức cứng ngắc, cô không thể tin, sao lại nghe thấy tiếng của Tưởng Cửu Tân chứ, “Áo giáp, nhất định là ảo giác, Lưu Tiểu Á, mày không phạm tội giết người, Tưởng Cửu Tân cũng chẳng phải cảnh sát, sao có thể tìm được mày ngay tức khắc chứ. Bình tĩnh, bình tĩnh, Lưu Tiểu Á, mày một không giết người hai không phóng hỏa, trên công việc là một nhân viên tốt có trách nhiệm, trên cuộc sống là một cô gái tốt sống no đủ, mày tội gì phải sợ cậu ta...”

“Lưu Tiểu Á, thói quen lảo đảo của em vẫn thực là,” Tưởng Cửu Tân suy nghĩ một chút rồi nói, “Hoàn toàn như hồi đó.”

Lưu Tiểu Á phản ứng lại, đây rõ ràng là sự thật mà, cảm giác hiện thực từ trong xương cốt nói với cô, Tưởng Cửu Tân ở ngay phía sau cô, mà cô còn lảo đảo như đồ gỗ. Điều chỉnh lại biểu tình, dùng một biểu tình mà cô tự cho là có thiện ý rồi quay đầu lại, vẫy tay, “Hi, chào cậu Tưởng Cửu Tân, thật khéo gặp được cậu. Ha ha, cậu về nước à.”

“Nụ cười ngây ngô của em còn khó coi hơn khóc lóc.” Tưởng Cửu Tân nhún mày, hai tay anh véo hai má Lưu Tiểu Á, “Lưu Tiểu Á, tôi không tốt chút nào.”

Biểu tình lần này của cô ăn khớp với nội tâm của cô, cô không hiểu, bảy năm không gặp, Tưởng Cửu Tân từ đất nước chuột túi trở về chẳng những nói nhảm, lại còn làm ra động tác thế này với cô, như là bạn thân.

Chẳng lẽ? Đi đâu cũng gặp chuột túi nên bị lây bệnh sao?

“Lưu Tiểu Á, muốn nói thì nói ra, đừng biểu hiện trên mặt.” Tưởng Cửu Tân buông Lưu Tiểu Á ra, mắt anh trông thấy hành lý của cô, “Em muốn đi đâu?”

Lưu Tiểu Á phục hồi tinh thần, “Ách...cái gì, tôi muốn chuyển nhà, hôm nào chúng ta gặp lại ha.”

“Chuyển nhà?”

“Đúng vậy, tôi muốn chuyển nhà, còn chưa nghĩ xong phải đi đâu, nhưng khẳng định có thể tìm được việc làm, sau đó bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.”

“Em có nhà không?”

“Ách...” Tưởng Cửu Tân có ý gì đây, cô đúng là trẻ mồ côi, nhưng cô tin tình trạng sống một mình nhưng vẫn ăn no đủ của mình đương nhiên là có nhà, gia sản của cô chính là cô và...va ly hành lý này đây.

“Đừng kỳ thị kẻ yếu.” Lưu Tiểu Á tức tối.

“Từ trước đến nay em chưa từng ở thế yếu.” Tưởng Cửu Tân như là nghĩ đến gì đó, anh cười bất đắc dĩ, cố chấp hỏi: “Em muốn dọn đi đâu?”

“Bốn biển là nhà tôi không được sao?” Như là bị vạch ra khiếm khuyết, Lưu Tiểu Á giống như mèo con nổi giận lộ ra đầu móng sắc bén của mình, “Tưởng Cửu Tân, tôi dọn đi đâu không liên quan đến cậu. Trước kia coi như tôi xin lỗi cậu, cậu muốn đánh tôi trả thù cũng được, cùng lắm thì tôi...đấm lưng bóp vai cho cậu, khỏi cần đến gần hù dọa tôi.”

“Tôi là bốn biển.” Tưởng Cửu Tân mất tự nhiên thềm nói câu này xong thì ho nhẹ một tiếng, “Em đã muốn đấm lưng bóp vai cho tôi, tôi đây gắng gượng bằng lòng để em làm.”

“Huh?” Thật sự không giống như Tưởng Cửu Tân trước kia luôn cười nhạt với cô, hu hu hu, không phải cậu ta đặc biệt về nước là để báo thù mình chứ?

“Lưu Tiểu Á, tôi mời em đi ăn cơm.”

Trong đầu Lưu Tiểu Á hiện lên rất nhiều cách từ chối Tưởng Cửu Tân, nhưng nhìn thấy anh cúi đầu hai má ửng đỏ, nhịp tim cô đột nhiên đập nhanh, hiếu kỳ muốn đi theo anh.

Tóm lại buổi tối hôm nay, Lưu Tiểu Á không thể chống lại sự hấp dẫn, cô xách hành lý ngồi trên chiếc xe Benz của Tưởng Cửu Tân, đi theo anh ăn một bữa tiệc xa hoa.

Sau khi được Tưởng Cửu Tân đưa về nhà, anh nói ngủ ngon với cô rồi rời đi.

Ban đêm, Lưu Tiểu Á nằm trên giường ôm gấu bông thật to mà Tưởng Cửu Tân tặng cho cô lần qua lần lại, anh mời cô ăn cơm, tặng cô gấu bông, ghi lại số điện thoại của cô, còn cho phép cô xuất hiện gần anh trong vòng một mét. Anh thân thiết với cô như bạn bè bình thường, cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được ý của anh.

Đứng dậy dạo quanh giường một vòng, cô chợt loé lên ý tưởng, có chút hiểu được ý tứ của Tưởng Cửu Tân, dùng lời người xưa mà nói, chính là nuôi heo con mập mập rồi mới ăn.

Anh là muốn coi cô như nuôi heo đây mà.

Lưu Tiểu Á tức giận không có chỗ phát tiết, cô nhào tới gấu bông trên giường, thô lỗ cắn một miếng trên mặt nó: “Tưởng Cửu Tân, cậu không phải chín cân, cậu là chín tấn, cậu không phải muốn lãng trì xử tử tôi chứ, đúng là tra tấn tâm hồn của tôi mà, cậu nói đi trái tim của cậu sao lại thoải mái như vậy hả. May là bây giờ tôi rất thông minh, nếu tôi khờ thì đã trúng bẫy của cậu, khẳng định sẽ bị cậu tra tấn tư tưởng đến nổi vỡ ra từng mảnh.”

Cô giận dữ ném gấu bông vào tủ quần áo, rồi ôm chăn cuộn người lại, “A a a, lúc trước mắt tôi bị mờ heo che lại nên mới thích cậu. Lưu Tiểu Á, quên Tưởng Cửu Tân đi, ngủ ngủ.”

Lưu Tiểu Á thích Tưởng Cửu Tân không phải bị mờ heo che mắt, mà là bị một con chó lớn che mắt.

Lần đầu tiên gặp Tưởng Cửu Tân là khi cô mười tuổi, năm đó cô được cô nhi viện tài trợ nhập học.

Kế bên cô nhi viện chính là toà cao ốc nhỏ của thành phố A vừa xây xong năm ngoái, cũng là chỗ phải đi ngang qua mới đến trường. Năm năm trước, không biết từ đâu nhảy ra một con chó lang thang ngày nào cũng ngồi ở ven đường, thấy Lưu Tiểu Á là phải hướng về phía cô tru lên vài tiếng.

Lưu Tiểu Á thấp hơn các bạn cùng tuổi nửa cái đầu, so với con chó ngồi xổm kia thì không cao hơn bao nhiêu cm, tuy rằng cô rất nghịch ngợm, nhưng cô chưa từng bắt nạt con chó kia, bởi vì cô suy nghĩ rất lâu, con chó đó là chó lang thang, cô là cô nhi nhỏ bé, hai bên đều giống nhau. Vốn cùng gốc rễ, cần gì đi bắt nạt nó, cho nên liên tục nửa năm trời cô vượt qua “đe dọa” của chú chó mà không hề có ý nghĩ muốn đánh trả nó.

Hôm nay, cô vẫn đeo cặp sách đến trường, cửa sân của toà cao ốc kia đi tới một cậu trai, cậu ta đi đằng trước cô, Lưu Tiểu Á không thấy được bộ dạng của cậu ta, nhưng từ cách ăn mặc có thể nhìn ra cậu ta ngăn nắp sạch sẽ.

Sau đó, cô thấy được một cảnh suốt đời khó quên khiến cô coi Tưởng Cửu Tân là mối tình đầu, Tưởng Cửu Tân đối diện với con chó lớn hung mãnh kia, dùng chân đạp nhẹ một cước, sau đó con chó kia “A ô” một tiếng, rồi ngoan ngoãn nằm bên cạnh Tưởng Cửu Tân.

Không thể không nói, Lưu Tiểu Á rất kinh ngạc, với trí tuệ của cả đời cô, cũng không thể nào tưởng tượng được, con chó lớn này chỉ bắt nạt cô lại phục tùng một bé shouta*, sau khi hết kinh ngạc, Lưu Tiểu Á cảm thấy Tưởng Cửu Tân đích thật là...TMD rất thích hợp!

(*) những bé trai nhỏ nhắn đáng yêu, những bé mà khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn lao vào xâu xé.

Dạy bảo con chó luôn bắt nạt cô, tuy rằng cô không thể tự mình trừng phạt nó, nhưng mục đích đá ra một cước này của Tưởng Cửu Tân, là đá ra khí thế to lớn, đá ra dũng khí của một thiếu niên nhỏ gầy tuyệt đối không khuất phục thế lực xấu xa!

Trong lòng cô khẽ nói “Làm rất tốt”, sau đó vươn ngón trỏ, cách rất xa, nhìn theo góc độ ngón trỏ của cô, như là chỉ phía sau lưng Tưởng Cửu Tân.

Đây là lần đầu tiên, vì một con chó “cùng gốc rễ” mà Lưu Tiểu Á từ bỏ quan niệm vốn có của mình, khen ngợi Tưởng Cửu Tân.

2. Thư Không - Chương 2

Lớp học sắp xếp chỗ ngồi đều dựa theo thành tích học tập, Lưu Tiểu Á học hành kém cỏi đương nhiên bị xếp hàng cuối cùng, chỗ ngồi bên trái sát cửa sổ phòng học. Mà Tưởng Cửu Tân học sinh mới chuyển trường tới mặc dù vóc dáng cao, lại dựa vào đủ loại nguyên nhân ngồi cùng bàn với Lưu Tiểu Á.

Từ khi Tưởng Cửu Tân và Lưu Tiểu Á ngồi cùng bàn, hai ngày rồi anh chưa từng nói câu nào với Lưu Tiểu Á, nhưng cô đã bắt đầu công cuộc theo đuổi của mình, hết giờ học cô liền quang quác nói chuyện với anh, “Chào cậu, Tưởng Cửu Tân, tớ là Lưu Tiểu Á, tớ ngồi cùng bàn với cậu đấy.”

Cánh tay Tưởng Cửu Tân chống trên mặt bàn ngăn cách khoảng cách với Lưu Tiểu Á, không có trả lời lại. Cô cũng chẳng để ý, tiếp tục lảm bảm: “Tưởng Cửu Tân, cậu rất đẹp trai nha, cậu làm sao trưởng thành đẹp trai thế, ách...cậu làm bạn trai tớ nhé? Nếu cậu ngủ trong giờ học, tớ sẽ giúp cậu coi chừng thầy giáo.”

Lưu Tiểu Á phát hiện Tưởng Cửu Tân hơi nhíu mi tâm, cô có phần không hiểu nguyên do, nhưng dây thần kinh của cô phát hiện tâm trạng của anh không được tốt, “Tưởng Cửu Tân, tâm trạng của cậu không tốt sao? Đời này cậu quen biết tớ, tâm trạng còn không tốt ư? Tớ kể truyện cười cho cậu nghe nha...”

Trong mắt Lưu Tiểu Á, Tưởng Cửu Tân không chỉ ngồi cùng bàn với cô, mà còn giúp cô bắt nạt con chó lớn, hai người ở gần nhà nhau, đến trường tan học đều đi chung, đây là “gần quan được ban lộc” mà bà viện trưởng từng nói. Tưởng Cửu Tân người bạn trai này, cô đã định muốn...theo đuổi rồi.

Hai ngày nay trong lớp học đều thảo luận chuyện Lưu Tiểu Á theo đuổi Tưởng Cửu Tân, con nít thời đại này rất nhạy cảm với việc yêu sớm, nhưng hai ngày nay toàn trường truyền miệng việc Lưu Tiểu Á theo đuổi học sinh mới chuyển trường qua, hơn nữa càng lan truyền càng nói quá, có người nói Lưu Tiểu Á vừa gặp đã yêu Tưởng Cửu Tân.

Mà Lưu Tiểu Á căn bản không phát hiện cái nhìn của mọi người đối với mình, toàn bộ tinh lực của cô đều vây quanh Tưởng Cửu Tân. Cho dù nói bất cứ đề tài gì, cuối cùng cô sẽ lấy “Tưởng Cửu Tân, làm bạn trai tớ đi” để chấm dứt.

Rất cuộc, khi Lưu Tiểu Á bảo Tưởng Cửu Tân làm bạn trai lần thứ 21, thì anh luôn làm như không nghe thấy tiếng ồn ào của cô vào lúc này liền khép sách giáo khoa, lườm Lưu Tiểu Á, “Vừa gặp đã yêu? Loại

tình cảm hình thành bằng kiểu này không chân thật. Hơn nữa,” Tưởng Cửu Tân đánh giá cô từ trên xuống dưới, “Tôi thích thiên nga, không phải vịt con xấu xí.”

“Ách...tớ tên là Lưu Tiểu Á, không phải là vịt con xấu xí. Hơn nữa, tớ không phải vừa gặp đã yêu cậu, là nhìn nhiều lần mới quyết định thích cậu.”

Lưu Tiểu Á suy nghĩ, cô và Tưởng Cửu Tân dây dưa với nhau là đều là vì cô. Mà từ trước đến nay cô ít học lại vượt qua thi cuối kỳ, cùng Tưởng Cửu Tân dây dưa đến trung học, đến mức toàn trường đều biết, Lưu Tiểu Á đuổi theo chồng bảy năm.

Ngày hôm sau cuối tuần, trời còn chưa sáng Lưu Tiểu Á đã lơ mơ nghe thấy tiếng gõ cửa, cô sợ tới mức bừng tỉnh từ trong giấc mơ. Trong những người quen không ai biết cô ở thành phố A, cô tiện tay cầm một cái chảo sắt trong phòng bếp, đến gần trước cửa bình tĩnh hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi.”

Lưu Tiểu Á yên tâm, lại chợt lo lắng đề phòng, mới sáng sớm Tưởng Cửu Tân tìm cô làm gì, cô không cho rằng quan hệ của bọn họ có thể cùng ăn bữa sáng, huống hồ những năm tháng trước kia đã trôi qua, cô cố gắng mời anh ăn cơm, nhưng anh chưa bao giờ để ý.

“Mở cửa.”

Trong lúc Lưu Tiểu Á thất thần, Tưởng Cửu Tân gõ cửa lần nữa. Cô cầm chảo sắt cứ thế mà mở cửa, anh tiến vào cúi đầu thấy chảo sắt trong tay cô, anh lẳng lặng không nói gì.

“Cậu đến tìm tôi làm gì?”

“Tập thể dục buổi sáng.”

“Tôi không cần.” Tập thể dục buổi sáng là chuyện của nhiều năm trước kia, khi đó vì để đến gần Tưởng Cửu Tân, mỗi sáng sớm Lưu Tiểu Á đều theo anh chạy bộ buổi sáng. Sau đó chỉ còn một mình cô, không cần nỗ lực vì người khác, cô cũng không chạy nữa.

“Em nói đám lưng bóp vai cho tôi.” Tưởng Cửu Tân nhướn mày.

Cô nhìn thấy biểu tình của anh, lại nhớ đến chuyện mình đã hứa, vì thế cô tự hiểu ngầm miệng không nói, mà Tưởng Cửu Tân chưa hề nô dịch Lưu Tiểu Á, mà là kéo cô ra cửa, còn có chảo sắt còn đang cầm trong tay cô cũng theo ra ngoài.

Làm lại vận động đã từ bỏ nhiều năm, Lưu Tiểu Á cảm thấy có lòng mà không có sức. Rõ ràng đều là người, cô thở hổn hển như cún, nhưng anh lại thoải mái chạy đằng trước cô. Tưởng Cửu Tân rốt cuộc là đến khoe khoang với cô đây mà.

Lưu Tiểu Á hít sâu một hơi, “Tưởng Cửu Tân, lần này cậu về nước sẽ không đi nữa sao?” Tối hôm qua lúc cùng anh ăn cơm, cô lóng ngóng, chẳng nói được mấy câu.

“Ừ, không đi.” Tưởng Cửu Tân bước chậm lại, chờ cô đến gần anh mới bắt đầu chạy tiếp.

“Vì sao?”

“Ở đây có người chờ tôi.”

Lưu Tiểu Á sững sốt một chút, ý của Tưởng Cửu Tân là người anh thích đang chờ anh ở thành phố A sao? Trái tim hơi nhói đau, cô cúi đầu chỉ lo chạy về phía trước. Cô gái kia có phải là nữ sinh ôm cánh tay của Tưởng Cửu Tân khi họ được giới thiệu làm quen với nhau không?

“Là ai may mắn thế? Tôi theo đuổi cậu nhiều năm như vậy cậu cũng không bằng lòng. À, đừng nói cho tôi biết.” Lời mâu thuẫn nói xong, Lưu Tiểu Á vẫy vẫy tay, “Yên tâm đi, đến lúc cậu kết hôn, tôi nhất định sẽ tới, phải phá hỏng gì đó, cậu cũng biết tôi giỏi nhất là gây chuyện.”

“Nhất định.”

“...” Đâu có ai mời người khác đến phá hôn lễ của họ chứ, cô chỉ là bày tỏ sự bất mãn thôi.

Hai người đi bộ trên con đường trải đá của công viên, Lưu Tiểu Á nhìn Tưởng Cửu Tân mặc đồ thể dục, cô hạ quyết tâm khê cắn môi, hôm nay cô nhất định phải hỏi rõ ràng, “Tưởng Cửu Tân, cậu có từng thích tôi không? Tôi nghĩ mãi vẫn không cam lòng, thực ra tôi chẳng tệ như cậu thấy đâu, tôi thích cậu nhiều năm như vậy, cậu lại tránh mặt tôi đi Australia, còn mang thù hận...”

“Tôi tránh mặt em?”

“Không tránh tôi, vậy cậu đi Australia làm gì?”

“Di dân.” Tưởng Cửu Tân thở dài một hơi, “Tôi bảo em chờ tôi dưới tàng cây hoè già ở trường, không đợi được em, tôi còn bảo Hạ Xuyên chuyển lời cho em.”

Lưu Tiểu Á kinh ngạc, cô đương nhiên biết chuyện Tưởng Cửu Tân bảo cô đợi dưới tàng cây hoè già. Ngày đó trước khi thi đại học, vừa lúc vào ban đêm, cô uống chút rượu liền nhào tới Tưởng Cửu Tân, gặm rồi cắn, cuối cùng còn cưỡng hôn anh.

Đợi cho đến lúc thi đại học xong, Tưởng Cửu Tân bảo cô gặp anh ở dưới tàng cây hoè già, cô khẳng khái cho rằng Tưởng Cửu Tân muốn trả thù cô, vì vậy cô rời khỏi thành phố A trong đêm, chờ đến lúc qua một tháng ghi danh đại học, cô mới trở lại thành phố A.

Gián tiếp từ miệng bạn học mới biết được, Tưởng Cửu Tân vì chuyện cô cưỡng hôn anh mà tức giận đi tha hương, cô còn chưa kịp nghĩ kỹ sao mọi người biết chuyện cô cưỡng hôn anh, thì chợt nghe nói trước khi đi Tưởng Cửu Tân để lại một câu cho cô, năm chữ — cậu đợi đấy cho tôi.

Cậu đợi đấy cho tôi, câu này lộ ra rất nhiều oán hận nha! Cô sợ đến mức lại chạy trốn trong đêm, còn thiếu chút nữa là mai danh ẩn tích lấy cái chết tạ tội.

“Xem ra, giữa chúng ta có hiểu lầm.” Tưởng Cửu Tân bắt đầu nhìn cô, day day mi tâm, “Hạ Xuyên nói thế nào với em hả? Cậu ta không phải là uống say nói với em chứ.”

Lưu Tiểu Á cẩn thận nhớ lại, ngày đó vừa lúc ghi danh trường, Hạ Xuyên thi rất tốt, buổi tối khi liên hoan, cậu ta thật sự uống rất nhiều, loạng choạng đi tới trước mặt cô, sau khi khinh bỉ hành vi theo đuổi Tưởng Cửu Tân của cô mấy năm nay, cậu ta mới “chuyển lời” của Tưởng Cửu Tân.

“Thật vậy mà. Cậu ta nói ‘Tưởng Cửu Tân nói cậu chờ đấy cho tôi.’”

“Tôi đã nói là em hãy chờ tôi trở lại.”

“Huh?” Hạ Xuyên không dựa vào bản mẫu nha, năm chữ cậu ta truyền lại sai hết trơn, ý tứ rõ ràng không giống nhau mà.

“Lưu Tiểu Á, bây giờ em còn thích tôi không?”

Lưu Tiểu Á ngẩn ngơ gật đầu, Tưởng Cửu Tân đứng trước mặt cô, mắt cô không chớp cái nào, đứng thẳng nhìn anh chăm chăm. Tưởng Cửu Tân cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Lưu Tiểu Á, thế này đã hiểu chưa?”

“Cậu thích tôi? Nhưng không phải cậu đã nói tôi rất xấu sao?”

“Em rất đẹp, vẫn như vậy.”

“Ách...”

“Suy nghĩ gì đó?”

“Số lần cậu khen tôi là mấy năm một lần, tần suất khen tôi đại khái bằng không.” Lưu Tiểu Á khê vuốt dấu vết vừa chạm vào trán mình, cô nao nao lòng như là khi Tưởng Cửu Tân tặng cô gấu bông.

Lưu Tiểu Á cũng chẳng phải người quanh co, thích chính là thích, một đời ngẩn ngui như vậy, gặp được người mình thích không dễ dàng chút nào, cô liền thuận theo tự nhiên mà ở cùng Tưởng Cửu Tân.

Ngày hội họp bạn học đã đến, khi Tưởng Cửu Tân nắm tay Lưu Tiểu Á vào phòng, trong khoảnh khắc nhìn thấy bọn họ, mọi người đều nhìn trân trân, ngay cả Hạ Xuyên ăn mặc lòe loẹt cũng ngẩn tò te.

Trong bữa tiệc, Tưởng Cửu Tân và Hạ Xuyên cụng ly, có chút bùi ngùi, “Không ngờ cậu vẫn ngã vào trong tay Lưu Tiểu Á, cũng đúng, Lưu Tiểu Á kia rất nhiệt tình, mặc cho cậu chống cự bằng mọi cách, cô ấy cũng có thể xoay chuyển trời đất.”

Tưởng Cửu Tân liếc nhìn Lưu Tiểu Á bị nhóm nữ sinh vây quanh, anh khẽ nói: “Tôi chưa từng chống cự.”

Bên phía nữ sinh, một đám người cầm ly chờ phạt rượu Lưu Tiểu Á, trong mắt các cô, tình bạn từ nhỏ đến lớn lại chẳng bằng một Tưởng Cửu Tân, “Lưu Tiểu Á, cậu chẳng những chạy tới trường đại học khi ho cò gáy, mấy năm nay còn chưa bao giờ liên lạc. Nói thành thật đi nào, sao cậu lại ở chung với Tưởng Cửu Tân?”

“Anh ấy nói tớ xinh đẹp.” Lưu Tiểu Á nhớ tới điều này liền cười hì hì, cười xong cô một hơi uống cạn ly rượu.

“Coi như thằng nhóc ấy tình mắt, không đúng, trước kia cậu ta từ chối khăn quàng đan len của cậu mà? Cậu xem bản thân cậu chẳng có chút tiền đồ, khen cậu xinh đẹp là liền đi theo người ta.”

Một nữ sinh khác nói xen vào, “Tưởng Cửu Tân đâu có từ chối Tiểu Á, bên cạnh cậu ta ngoài Tiểu Á ra thì cậu còn thấy ai khác không? Có một lần tôi tận mắt chứng kiến, có một nữ sinh tỏ tình với Tưởng Cửu Tân, các cậu đoán xem cậu ta đã làm gì?”

“Chuyện gì?” Qua vài lượt rượu, Lưu Tiểu Á đã hơi say khướt, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng muốn lắng nghe các cô bạn buôn chuyện.

“Không phải lúc đó Tiểu Á đã lén dán một tờ giấy viết ‘độc quyền của Lưu Tiểu Á’ ở sau lưng Tưởng Cửu Tân sao, cậu ta đưa lưng về phía nữ sinh kia để cô ta nhìn xem, con gái người ta khóc lóc sụt sùi rồi bỏ đi...”

Tiếng líu riu không ngừng, Lưu Tiểu Á lập tức đứng lên, chỉ vào Tưởng Cửu Tân, đôi mắt lơ mơ nhìn anh, “Cho nên tớ đã nói rồi, cái miệng của Tưởng Cửu Tân là độc nhất.”

3. Thư Không - Chương 3

Mấy ngày sau đó, sương mù sáng sớm còn chưa tan, Tưởng Cửu Tân mang theo bữa sáng đến nhà Lưu Tiểu Á, cô đã quen ở cùng anh, cô nghĩ rằng ở bên cạnh anh là lựa chọn tốt nhất.

Ăn xong bữa sáng, Lưu Tiểu Á đi theo Tưởng Cửu Tân xuống lầu, hôm trước anh hỏi cô khi nào rảnh rồi, cô làm việc bán thuốc, hôm nay vừa lúc được nghỉ.

Xe của Tưởng Cửu Tân là Benz CL600, Lưu Tiểu Á rất thích dòng xe này, cô ngồi trên xe sờ chỗ này chỗ kia, giống như người được tham quan vườn hoa rực rỡ, “Tưởng Cửu Tân, sao anh lại chọn xe Benz?”

Dùng sự hiểu biết của cô, cô cho rằng anh sẽ thích Hummer. Bởi vì Tưởng Cửu Tân khá trắng trẻo, cho nên trong cái nhìn của Lưu Tiểu Á, từ bé anh đã mù quáng sùng bái những thứ mạnh mẽ, bao gồm ô tô.

“Em đã nói là thích xe này.” Đền đồ dùng xe, Tưởng Cửu Tân vươn tay khẽ vuốt gò má của cô, “Trên mặt có hạt cơm.”

Có cơm sao? Cô nhớ mình đã soi gương rồi, không thấy hạt cơm trên mặt mà. Lưu Tiểu Á xoay qua kính chiếu hậu, Tưởng Cửu Tân nhìn cô không chớp mắt, hơn nữa trong không gian nhỏ hẹp như vậy, khiến cô rất lúng túng.

Lưu Tiểu Á ho khan một tiếng, “Anh còn nhớ hả?” Hồi bé cô rất hâm mộ người khác chạy xe Benz, cô cảm thấy người chạy xe này nhất định to cao, mỗi lần nhìn thấy cô đều hô to một tiếng. Sau đó lãnh đạo nhà trường chạy chiếc xe này đến trường, cô kéo Tưởng Cửu Tân dạo một vòng quanh chiếc xe kia.

Không ngờ anh lại còn nhớ.

Tướng Cửu Tân dừng xe ổn định rồi nói, “Xuống xe.”

Lưu Tiểu Á nhìn cục dân chính ngoài cửa sổ mà tròn mắt, “Tướng, Tướng Cửu Tân, anh...”

“Lưu Tiểu Á, anh muốn kết hôn với em, em bằng lòng không?”

“Em bằng lòng.” Lưu Tiểu Á chỉ cục dân chính rồi lại chỉ Tướng Cửu Tân, sau đó ngón tay chỉ về phía mình, “Tướng Cửu Tân, anh xác định muốn kết hôn với em? Chúng ta mới ở bên nhau có sáu ngày thôi.”

“Anh xác định.” Tướng Cửu Tân nắm tay Lưu Tiểu Á, “Chúng mình quen nhau từ tiểu học. Anh muốn ở cùng em cả đời, hằng ngày em sẽ tay nắm chân đá với anh, nếu chọc em tức giận, nửa đêm em có thể đá anh xuống giường. Sau đó cùng em sinh một đứa con, nó sẽ tinh nghịch biết bao, giống như em vậy.”

Lời này khiến cho Lưu Tiểu Á hay tùy tiện nghe được mà mặt đỏ tía tai, cô coi bàn tay là cây quạt vẩy mấy cái mới làm cho khuôn mặt bớt nóng, “Nhưng em làm việc không chín chắn, anh phải bận tâm nhiều lắm.”

“Anh quen rồi. Nếu để người khác tiếp nhận em, anh sẽ không yên tâm.”

“Không đúng, Tướng Cửu Tân, em hoàn toàn không biết gì về anh, tuy rằng em rất thích anh, nhưng mà...”

“Anh tên là Tướng Cửu Tân, nam, 25 tuổi, thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh. Ngồi cùng bàn với Lưu Tiểu Á từ tiểu học đến trung học. Sau đó di dân sang Australia, tốt nghiệp trường đại học Melbourne, hiện tại làm việc ở bệnh viện trung tâm thành phố A. Hơn nữa, rất yêu Lưu Tiểu Á.”

“Anh là bác sĩ ư? Nội tiết của em mất thăng bằng em có thể đến bệnh viện anh kiểm tra không?”

“Tiểu Á, em đừng dờn trọng điểm. Anh là bác sĩ khoa chỉnh hình. Anh rất yêu...”

“Bác sĩ khoa chỉnh hình cũng được nha, sau này nếu anh bạo hành gia đình với em thì em có thể trực tiếp để anh nổi xương cho em.”

Cô nghĩ thế, Tướng Cửu Tân không những biết nổi xương mà còn độc miệng, bộ dạng đoan chính lừa người, trọng điểm là cô yêu anh. Nếu cô lấy anh, thật sự là...lời gấp bội.

Từ nhỏ đến lớn đã thích Tướng Cửu Tân, cô biết người thích anh xếp hàng dài đến Thiên An Môn. Tránh cho đêm dài lắm mộng, Lưu Tiểu Á không hề chần chừ do dự, không nghe lời khuyên của Tướng Cửu Tân, không nói thêm lời nào mà kéo anh đi đăng ký kết hôn.

Đến khi chụp hình cho giấy kết hôn, Lưu Tiểu Á mới có cảm giác kiên định, cô ôm Tướng Cửu Tân cọ cọ, “Tướng Cửu Tân, em rất yêu anh.”

“Ừm.” Chân mày của anh không nghiêm túc như bình thường, anh vỗ đầu Lưu Tiểu Á, “Vợ à, chào em.”

“Tướng Cửu Tân, anh rất buồn nôn nha.” Sau đó cô rướn người hôn cằm Tướng Cửu Tân, “Chồng à, chào anh, chúc mừng phát tài, nhận được lì xì.”

Về đến nhà Lưu Tiểu Á liền trả phòng thuê, dùng lời của Tướng Cửu Tân mà nói, nếu đã kết hôn, của anh cũng chính là của em. Vì thế Lưu Tiểu Á dọn hành lý đi theo Tướng Cửu Tân đến toà cao ốc của nhiều năm trước kia.

Tướng Cửu Tân dẫn Lưu Tiểu Á mua sắm đệm chăn mới rồi thu dọn nhà cửa, tuy bận rộn nhưng đến trưa là xong.

Ăn xong bữa tối, Lưu Tiểu Á kéo Tướng Cửu Tân đến cô nhi viện. Mấy năm nay cô vẫn chưa về thăm bà viện trưởng, nhưng cô vẫn gửi quà vào dịp lễ tết, tiền lương kiếm được thừa lại sau khi đủ dùng thì cô cũng gửi cho cô nhi viện.

Bà viện trưởng đeo kính lão nhìn một cái liền nhận ra Lưu Tiểu Á, “Tiểu nha đầu, con về rồi à.” Mấy năm nay bà không có bất mãn gì với cô, chỉ là vui mừng đứa bé bà nuôi lớn vẫn sống tốt.

“Bà ơi.” Lưu Tiểu Á nhào vào trong lòng viện trưởng, “Con rất nhớ bà. Anh chàng con thích vẫn luôn làm ngơ với con, vì thế con không dám về sợ làm bà thất vọng, Lưu Tiểu Á bà nuôi lớn thế này ngay cả theo đuổi một người cũng không được.” Lưu Tiểu Á kéo Tướng Cửu Tân qua, “Bà ơi, đây là anh chàng mà con đã nói với bà, anh ấy tên là Tướng Cửu Tân.”

Tướng Cửu Tân lễ phép gọi một tiếng bà, sau khi nhìn thấy anh viện trưởng cười ha ha, “Cháu chính là Tướng Cửu Tân?”

Anh hơi xấu hổ, không chắc là viện trưởng còn nhớ anh không, quả nhiên viện trưởng đẩy mắt kính trên mũi nói, “Bà nhận ra cháu, cháu tới tìm Tiểu Á đây mà.”

Ngày thứ ba sau khi thi xong đại học, có một anh chàng ăn mặc gọn gàng đến cô nhi viện, sau khi nghiêm trang gọi một tiếng bà, thì anh giao cho bà một lá thư, anh nói: “Thưa bà, cháu tên là Tướng Cửu Tân, nhờ bà giúp cháu chuyển cho Lưu Tiểu Á.”

Tướng Cửu Tân đi tìm cô? Lưu Tiểu Á buồn bực, cô ngẩng đầu nhìn bà viện trưởng rồi nhìn anh, dù sao vẫn cảm thấy anh kỳ lạ.

Viện trưởng ôm Lưu Tiểu Á, bà híp mắt hiền từ nhìn Tướng Cửu Tân, “Tiểu Á của chúng ta giờ giao cho cháu, con bé còn trẻ con không hiểu chuyện, cháu lo cho nó nhiều một chút, bà sẽ yên tâm.”

“Bà hãy yên tâm.” Tướng Cửu Tân trịnh trọng hứa với viện trưởng.

Viện trưởng lấy tiền lì xì trong ngăn kéo đưa cho Lưu Tiểu Á, “Tiểu nha đầu trưởng thành, phải lấy chồng rồi. Mấy năm nay tiền cháu gửi bà vẫn để dành, chờ đến lúc con lấy chồng coi như là của hồi môn của con.”

Lưu Tiểu Á bật khóc, nước mắt của hạnh phúc.

Trên đường về nhà, Lưu Tiểu Á rầu rĩ không vui, Tướng Cửu Tân không biết cô và bà nói gì, bà lại giao cho anh một phong thư còn dày hơn của cô. Cô nghĩ rằng anh có bí mật với cô.

“Tướng Cửu Tân, giữa vợ chồng nên tin nhau, cùng chia sẻ bí mật, anh nói mau, trước kia anh tìm bà làm gì? Còn nữa,” cô nhìn chằm chằm bộ âu phục của anh, bên trong còn có phong thư anh giấu đi, “Anh cất giấu gì đó?”

Tướng Cửu Tân nắm tay cô đặt lên nơi trái tim mình, ở đó có một phong thư thật dày, chứa đầy tình yêu say đắm của thời niên thiếu, anh khẽ cười, “Lưu Tiểu Á, anh dẫn em đến một chỗ tốt.”

Lưu Tiểu Á cũng không quán quýt về thứ anh cất giấu nữa, tay cô đan vào tay anh, không hề buông ra.

Đi trên con đường ven sông đến trường, hiện tại sắc trời bắt đầu tối, đèn neon và đèn đường chiếu xuống dòng sông, hình bóng của bọn họ đã ở trong đó, mặc cho dòng nước dao động cũng không tách ra, như là sẽ vĩnh viễn quán quýt với nhau.

Lưu Tiểu Á mặc anh nắm tay đi về phía trước, dù sao bây giờ cô đã lấy anh, cô không tin anh sẽ bán cô. Một lát sau, hai người đến trường học. Bước chậm lên cầu thang, Lưu Tiểu Á nhớ đến khi ấy chính mình trẻ tuổi điên cuồng.

Ánh trăng chiếu rọi trường học cũ kỹ khuôn phép, cô chỉ toà lâu, “Tướng Cửu Tân, anh còn nhớ em đã từng tỏ tình với anh không?”

“Ừm.” Tướng Cửu Tân nhìn toà lâu từ nãy đến giờ vẫn chưa nói gì, sau đó qua hồi lâu anh mới nói, “Em thăm mền anh, cả trường đều biết.”

“Em yêu đương công khai, anh hiểu không! Thăm mền là chuyện tầm thường, em không thèm.”

Buổi trưa ánh mặt trời vẩy đầy sân trường, toàn trường tổng vệ sinh, tại trường nóng như lửa đốt, Lưu Tiểu Á cùng vài nữ sinh dọn dẹp ở tầng cao nhất, mà Tướng Cửu Tân cùng mấy nam sinh xách nước đi qua dưới lầu.

Lưu Tiểu Á nhào người ra hô to: “Tướng Cửu Tân,” toàn trường đều bị một tiếng này của cô thu hút, cho rằng cô muốn nhảy xuống lầu uy hiếp Tướng Cửu Tân, anh ngẩng đầu, cô liền hô lên: “Tướng Cửu Tân, tớ thích cậu, sinh nhật vui vẻ.”

Đúng vậy, chính là tại đây vào buổi trưa, cô mặc đồng phục chẳng có gì đặc biệt hơn người, dưới ánh mặt trời, dáng vẻ của cô lơ mơ không rõ, nhưng anh có thể tưởng tượng được gương mặt của cô đầy nụ cười.

Anh suy nghĩ, anh không ghét ở cùng Lưu Tiểu Á, cho dù cô thường xuyên khiến anh dở khóc dở cười, nhưng cô chính là như vậy, trong ngoài đồng nhất, toàn bộ biểu tình đều biểu hiện trên mặt, thích cái gì thì thích, muốn làm gì thì hành động ngay.

Trở lại nơi này, anh muốn nói với Tiểu Á, muốn cô biết anh cũng thích cô như vậy. Nhớ đến Lưu Tiểu Á khi ấy, lại thấy cô nắm tay anh, Tưởng Cửu Tân liền cảm thấy cuộc đời này quen biết cô chính là hạnh phúc lớn nhất của anh.

“Lưu Tiểu Á, anh thầm mến em.”

“A, Tưởng Cửu Tân,” Lưu Tiểu Á đột nhiên giãy khỏi tay anh, đánh đầu mình một cái, “Chúng mình đột ngột kết hôn thế này, người nhà anh biết không?” Sau đó cô mở to mắt nhận ra, chỉ vào mình, “Àch...anh thầm mến em?”

Tưởng Cửu Tân khom người, “Đi lên, anh công em về nhà. Bố mẹ bên kia biết em rồi.”

“Bọn họ biết em?”

“Khụ khụ, lúc em đứng trên lầu tỏ tình, vừa lúc bố mẹ anh đến trường xem xét.”

“Ahhh!” Vậy chẳng phải là bị bố mẹ anh thấy cô không có mặt mũi thích con trai của bọn họ? Lưu Tiểu Á nằm trên lưng Tưởng Cửu Tân, cô im lặng không còn gì để nói.

Gió đêm thổi tới, Lưu Tiểu Á véo hai má của Tưởng Cửu Tân, “Tưởng Cửu Tân, anh không phải là thầm mến em từ lâu à? Bắt đầu từ khi nào thế? Anh thầm mến em, vì sao không tỏ tình với em chứ? Còn thường xuyên dùng lời nói công kích em. Anh coi đó, anh không dùng cảm như em, em thích anh, trực tiếp nói với anh. Ha ha, cứ như vậy, anh cưới em, em sẽ dạy cho anh biết cái gì là dùng khí, nghĩ như thấy em cảm thấy mình rất vĩ đại...”

Bên tai lắng nghe lời nói dong dài của cô, anh nhướn miệng cười, đúng vậy, anh không có dùng cảm như Lưu Tiểu Á, chưa bao giờ chịu thừa nhận anh yêu cô ở trước mặt cô.

Là lúc nào anh đã để ý Lưu Tiểu Á chứ? Có lẽ bắt đầu mỗi ngày khi cô ngây thơ không biết nhàm chán mà bảo anh làm bạn trai của cô; có lẽ thần kinh kéo căng của anh rốt cuộc bị cô làm đứt khi bắt đầu nói chuyện với cô; có lẽ cô kể tên toàn bộ nữ sinh trong lớp bảo anh chọn người mình thích, nhưng lại quên mất tên của chính mình...

Bọn họ có nhiều ký ức như vậy, anh không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào trong lòng anh chỉ có Lưu Tiểu Á, hình bóng của cô, nụ cười ánh mắt của cô, sự bạo dạn của cô, tất cả đều khiến anh rung động. Tưởng Cửu Tân thấy mình rất may mắn, khi ấy bản thân trẻ người non dạ, cuối cùng anh không để vượt mất Lưu Tiểu Á đáng yêu nóng nảy.

Thế này thật tốt.

Lời tác giả:

Tưởng Cửu Tân: Rốt cuộc Lưu Tiểu Á có nghe thấy tôi nói tôi rất yêu cô ấy không? Rốt cuộc có hay không, có hay không hả!!

Lưu Tiểu Á (rơi sâu vào trong suy nghĩ của mình): Tưởng Cửu Tân là bác sĩ khoa chỉnh hình, bác sĩ khoa chỉnh hình, bác sĩ khoa chỉnh hình, bạo hành gia đình, bạo hành gia đình, bạo hành gia đình (3) -Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-thu-khong>